

فرهنگ و هنر - احسان علیخانی فصل اول «جوکر» را به پایان رساند. او حالا ظاهر از پس اولین تجربه محصول خود در شبکه خانگی که در نوع خود به کارهای سخت و طاقت‌فرسا هم تنه می‌زند توفیقی نسبی یافته‌است؛ توفیقی که باید دید در نظر مخاطب بوده است یا منتقدان؟

رنالیتی شوی «جوکر» به کارگردانی احسان علیخانی ساخته و طی چند ماه گذشته در شبکه نمایش خانگی عرضه شد. این مجموعه در هر فصل با دور هم آوردن تعدادی از هنرمندان چالشی را برای نخبندیان به‌وجود می‌آورد و کسی که از پس همه این چالش‌ها برمی‌آید برنده نهایی فصل بود. چالشی که در آن خود شرکت‌کنندگان باید یکدیگر را به‌خنده می‌انداختند. این چالش نه فقط برای شرکت‌کنندگان که اولین چالش احسان علیخانی در شبکه نمایش خانگی هم بود؛ تجربه‌ای که پس از ماه عسل و «عصر جدید» توانست براند دیگری را برای این مجری و تهیه‌کننده به ثبت برساند. برندی که طراحی اولیه آن از یکی از مسابقات خارجی گرفته شده و علیخانی همچون «عصر جدید» آن را به نوعی پیاده‌سازی کرده است. در این پیاده‌سازی البته کار را به شکلی گروهی و تیمی پیش برد که بخش اعظم آن‌ها را تیم او در «عصر جدید» تشکیل می‌دادند. یک نکته درباره «جوکر» حائز اهمیت است و آن نقش تیم نویسنده برنامه است. تیمی که احتمالاً ایده‌های اولیه هر شرکت‌کننده را می‌گیرد به فیلمنامه تبدیل می‌کند و بعد بر اساس آن چالش‌ها شکل می‌گیرد. نکته‌ای که احسان علیخانی در فیلم پشت صحنه برنامه بارها به آن تاکید می‌کند و می‌گوید کسی هم از سناریو و شوخی‌های دیگری خبر ندارد اما مشخص کارگردان هستند. بنابراین آنچه در خروجی آنتن می‌بینیم اگرچه حاصل یک کار سخت و کارگردانی شده است اما از آنجایی که همه این طراحی‌ها از قبل با تیم نویسنده هماهنگ شده و چیده شده دیگر بداهه‌ای صرف نیست بنابراین بیشتر و بیشتر جای خالی نویسنده‌های کار درست و طراحان شوخی‌ساز را مشخص می‌کند که شوخی‌ها را به‌برخی حرکات بدنی و میمیک صورت و بازی یا صدا محدود کردند.

این موضوع شاید این چالش را هم پیش آورد که چقدر برنامه به مثابه یک رنالیتی شو پیش رفته است. رنالیتی شویی که قرار است نمودی از کنش و واکنش‌های واقعی افراد در یک موقعیت باشد اما حالا بر اساس طراحی‌های تمرین شده هرکس برای خود پیش رفته است. موقعیتی چون «ترومن شو» که حالا کارگردان کامل می‌داند چه کسی قرار است چه نقشی بازی کند. هرچند خود رنالیتی شوها هم معمولاً مورد انتقاد قرار می‌گیرد که باز هم دستخوش نمایشی بودن می‌شوند اما در این ترکیب طراحی شده‌ایده رنالیتی شویی از پیش زیر سوال می‌رود. حالا با پایان فصل اول این برنامه روزی بر آن داشته‌ایم و کیوان کثیریان منتقد سینما و تلویزیون از زاویه چند مؤلفه کارگردانی، کم‌دی سازی، مهمانان برنامه و برندسازی به نقد و بررسی آن پرداخته است.

برداشت اول: طراحی و کارگردانی
ایسن اولین کارگردانی احسان علیخانی نیست او پیش از این هم طراحی و کارگردانی گفتگوهای «ماه عسل» را به عهده داشته است. همان‌ها که به اشک درآوردن مخاطب معروف شده‌است و قصه‌هایی دراماتیک‌تر از برخی از فیلم‌های سینمایی را پیش چشم مخاطب به تصویر کشید. «عصر جدید» با پروداکشن سخت‌تر و بزرگ‌تر فیلم‌برداری به کار گرفته شده‌است احسان علیخانی بود و حالا «جوکر» چالشی جدی‌تر و سخت‌تر برایش به شمار می‌رفت. فضایی که در آن ۴۰ دوربین فیلم‌برداری به کار گرفته شده‌است و در همان سوله «عصر جدید» و با همان تیم هم ضبط و تصویربرداری شده‌است و البته با بودجه چند میلیاردی برای این چالش سخت حتماً رقم خوبی هم بوده است.

کمیون کثیریان درباره حضور احسان علیخانی در برنامه و اینکه نامش در عنوان کارگردان در قسمت دوم رونمایی شده، گفت: احتمالاً چون ایشان اطمینان نداشت که برنامه، چه بازتاب‌هایی خواهد داشت، اسمش را از ابتدا نیاورد. با این حال احتمالاً برای خود احسان علیخانی هم به لحاظ مادی و هم معنوی تجربه مفیدی بوده است.

اساساً نمی‌توان خانم‌ها را وارد کرد. کثیریان درباره حضور احسان علیخانی در برنامه و اینکه نامش در عنوان کارگردان در قسمت دوم رونمایی شده، گفت: احتمالاً چون ایشان اطمینان نداشت که برنامه، چه بازتاب‌هایی خواهد داشت، اسمش را از ابتدا نیاورد. با این حال احتمالاً برای خود احسان علیخانی هم به لحاظ مادی و هم معنوی تجربه مفیدی بوده است.

همین ویژگی برنامه هم

مروری بر نقاط ضعف و قوت رنالیتی شو «جوکر» به بهانه پایان فصل اول

به بهانه پایان فصل اول از مجموعه «جوکر» به کارگردانی احسان علیخانی مروری داشته‌ایم بر نقاط ضعف و قوت این رنالیتی شو که گویا قرار است به فصل‌های بعدی هم برسد.

اصولی‌ترین دلیلی بود که با بخش این مجموعه بسیاری به کارنامه علیخانی در آوردن اشک و گریه مخاطب در «ماه عسل» اشاره کنند و بعد بگویند او حالا در چالش جدید خود برای خنده گرفتن هم توفیق پیدا کرده است. با این

اتفاق بدی هم نیست چون همانطور که همه می‌دانیم تلویزیون تقریباً خالی از آثار طنز است و چنین برنامه‌هایی می‌توانند از این خلاء استفاده کنند. کثیریان درباره طراحی این برنامه به‌عنوان رنالیتی شو نیز عنوان کرد:

محدودیت‌های ما در شوخی‌های کلامی و در حرکات، برنامه گاهی وارد فازهای دم دست می‌شود. «ماه عسل» اشاره کردن و بعد بگویند او نیست و با خط فرما هم نمی‌توانید

برخی از هنرمندان در همین برنامه چهره طنزآزانه دیگری از خود نشان دادند به گونه‌ای که یک باره در معرض تحسین و تمجیدهای مردم و حتی رسانه‌ها قرار گرفتند که از جمله آنها می‌توان به رضا نیکخواه اشاره کرد. برخی از آنها هم که ناشناخته‌تر بودند به عنوان مهمان مورد توجه برنامه‌های تلویزیونی قرار گرفتند مثل ایمان صفا. یک انتقاد هم در کلیت برنامه پیش رفت که عمده آنها چهره‌هایی بودند که پیش از این در برنامه‌های مختلف تلویزیونی حضور داشتند.

حال بخشی از این خنده‌ها به سمت لودگی و لحظه‌های مشابه کم‌دی‌های بزن و بکوب و شوخی با حرکات بدنی

من دقیقاً نمی‌دانم که این شوخی‌ها محصول نگاهش نویسنده‌گان برنامه است یا خلق خود بازیگران. برای من

بازی کنید، سآتر ارا هم می‌خواهید در نظر داشته باشید، ملاحظاتی را هم رعایت کنید. در این شرایط است که به برنامه‌ای چهار تا جوک با نکته طنزآزانه

برندی که سازندگانش ابایی نداشتند که از همان قسمت اول کپی بودن آن را اعلام کنند و البته برای آنکه این برند را به اتفاقی پربیننده برای مخاطب تبدیل کنند حتماً تلاش شده است. خود احسان علیخانی در قسمت آخر «جوکر» به چند قسمت از ضبط‌های صفر برنامه اشاره می‌کند که با تاتاری‌ها و تست‌آپ کم‌دی‌ها انجام شده است و تجربه‌هایی که سعی کرده‌اند ریسک چنین برنامه‌ای را با طیف‌های مختلف بیازمایند. کم هم نبوده‌اند تاک شوها و مسابقه‌هایی که در شبکه خانگی با حضور سلبریتی‌ها به نمایش درآمده‌اند اما در نظره خفه شده‌اند و با حتی الان یسادی از آنها نیست. چرا که صرف حضور سلبریتی‌ها در یک برنامه توانسته است آن را به اتفاقی پرمخاطب تبدیل کند. اما «جوکر» در زمینه جذب نگاه داشتن مخاطبانش توانست تا حد زیادی توفیق به دست آورد و حالا می‌تواند این برند را به فصل‌های بعدی برساند اما آیا با همین مدل شوخی‌های سطحی و بدون برنامه‌ریزی می‌تواند در فصل بعد خودش را در تپه پرمخاطب‌های شبکه خانگی که دارد یا ممکن است مثل «عصر جدید» فقط در فصل اول مورد توجه باشد؟ در قسمت آخر اول مورد توجه بود اما آورده‌اش چه بود؟ کمتر شده است چنین آثاری در شبکه خانگی طرفدار پیدا می‌کنند. وی بیان کرد: یک نکته درباره این برنامه‌ها وجود دارد که شائبه واقعی بودنشان است. من نمی‌دانم «شبه‌های ما» چقدر واقعی است و چقدرش بازی است؟ یا همانطور که گفتیم شوخی‌ها در برنامه «جوکر» چقدر طراحی شده پیش رفته و چقدر نه. اما در طراحی تاک‌شو‌ها شوخی‌های تند و تیز مرسوم است و سئوال‌های صریح پرسیده می‌شود یا این حال محدودیت‌های ما خیلی زیاد است. مثلاً حامد آهنگی در برنامه اینترنتی‌اش سعی دارد به آن فضا نزدیک شود اما کاملاً ناکام است. هنوز تاک شوها و رنالیتی شوهای ما به این میزان از صراحت نرسیده‌اند و اجازه هم ندارند و در برنده‌سازی این برنامه‌ها می‌توان این نکات را هم در نظر گرفت.

یا حکایت خنده‌دار بشود یاد گرفت؟ **برداشت سوم: ترکیب مهمانان رنالیتی شو**
از جمله بخش‌هایی که واکنش‌های مختلفی گرفت حضور مهمانان در این برنامه بود که گاه برخی را با انتقادهای تنیدی هم مواجه کرد و حضور برخی هم به عنوان برگ برنده‌های هر فصل از برنامه پیش رفت. برخی از هنرمندان در همین برنامه چهره طنزآزانه دیگری از خود نشان دادند به گونه‌ای که یک باره در معرض تحسین و تمجیدهای مردم و حتی رسانه‌ها قرار گرفتند که از جمله آنها می‌توان به رضا نیکخواه اشاره کرد. برخی از آنها هم که ناشناخته‌تر بودند به عنوان مهمان مورد توجه برنامه‌های تلویزیونی قرار گرفتند مثل ایمان صفا. یک انتقاد هم در کلیت برنامه پیش رفت که عمده آنها چهره‌هایی بودند که پیش از این در برنامه‌های مختلف تلویزیونی حضور داشتند.

نگاه منتقد: مهمانانی که پول می‌گیرند تا بخنداند
کثیریان درباره کم‌دی‌های دعوت شده و شوخی‌هایشان بیان کرد: بامزه‌گی زمانی در خون ماست مثلاً به نظر می‌رسد برخی برای کم‌دی‌ها طراحی‌های شخصی برای بامزه بودن و عرضه خودشان داشتند اما برخی مشخصاً نه خلاقیت داشتند و نه طراحی. برخی با جعب و داد و شوک‌گلد درآوردن می‌خواستند خنده بگیرند یا با گوشه‌گیری و شرکت نکردن در وسط ماجرا تلاش می‌کردند خود را در قسمت‌های بعد نگه دارند. مثلاً نعره زدن‌های یکی از هنرمندان شایسته خنده دار هم بود اما آورده‌اش چه بود؟ آنها در برنامه شرکت می‌کنند و با ش هم پول گرفته‌اند. اما مخاطب دارد پول هم می‌پردازد. آورده‌اش برای او چیست؟ در برخی قسمت‌ها یکی از شرکت‌کنندگان نقش جوکر را به‌عهده می‌گرفت. اما ساز هم طراحی ویژه‌ای وجود نداشت که موقعیت جالبی خلق شود. گروه نویسنده‌گان در این زمینه هم خلاقیتی نداشتند و حضور جوکر با برخی کم‌دی‌ها فرقی چندانی نمی‌کرد. می‌شد موقعیت‌های کم‌دی متنوعی طراحی کرد و ادما را در آن موقعیت‌ها قرار داد و نتیجه‌ی بهتری گرفت.

برداشت چهارم: برندسازی به سبک «جوکر»
«جوکر» توانست خود را از همان قسمت اول مورد توجه قرار دهد و قطعاً می‌توان گفت جزو یکی از برنده‌های به ثبیت رسیده در شبکه خانگی است.

«مردن در آب مطهر» در جشنواره فیلم مالزی

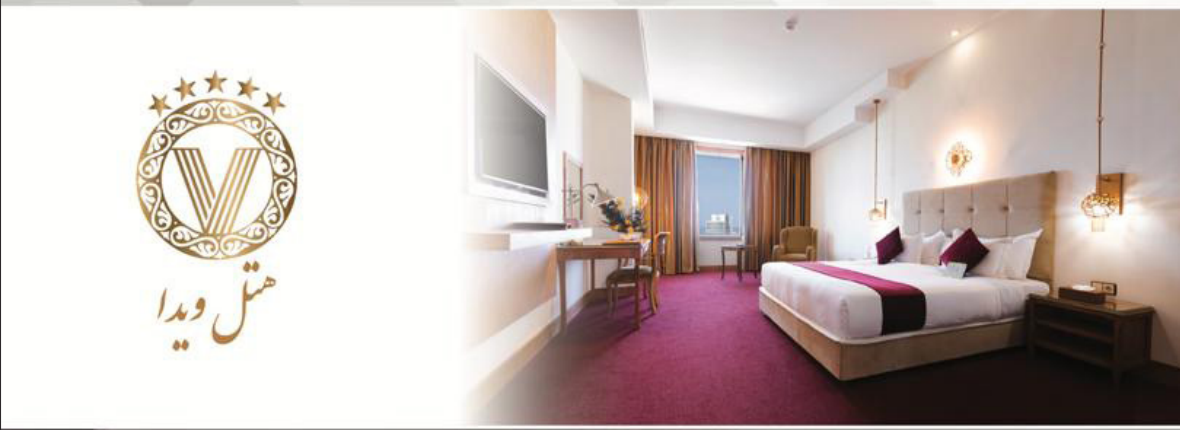

میرزایی و علیرضا مهران در این فیلم نقش آفرینی کرده‌اند.

فرهنگ و هنر - فیلم سینمایی «مردن در آب مطهر» به کارگردانی نوید محمودی در جشنواره فیلم مالزی اکران خواهد شد. «مردن در آب مطهر» به نویسندگی و کارگردانی نوید محمودی و تهیه‌کنندگی جمشید محمودی در جشنواره فیلم مالزی که پنجمین دوره‌ی آن از ۱۹ تیرماه آغاز شده و تا ۲۴ تیرماه (۱۰ تا ۱۵ جولای) ادامه دارد دو نمایش برای مخاطبان خواهد داشت. مراسم اختتامیه این جشنواره ۲۵ تیرماه (۱۶ جولای) برگزار می‌شود که فیلم برادران محمودی نام‌زد چهار جایزه در بخش‌های

گروه هتل های تاپ تورز

021-8586 | www.ttgroup.ir | @Toptours_Group | ttgroup.ir

«ویگنت دونیم شده» در کتابفروشی‌ها

فرهنگ و هنر - «ویگنت دونیم شده» نوشته ایتالو کالوینو با ترجمه غلامرضا امامی منتشر شد. این کتاب با تصویرگری امانوئل لوتزانی در ۱۳۶ صفحه با شمارگان ۲۰۰۰ نسخه و قیمت ۸۶ هزار تومان در نشر «هوایا» در دسترس مخاطبان قرار گرفته است. در نوشته پشت جلد کتاب می‌خوانیم: ویگنت راهی میدان نبرد می‌شود و با شلیک یک توپ دو نیم می‌شود، البته زنده می‌ماند! حالا دو ویگنت از میدان جنگ به خانه برگشته‌اند؛ نیمه چپ سراسر شر و پلیدی و نیمه راست همه نیکی و خیرخواهی است. نیمه شر در قصر ساکن است و نیمه خیر در مزرعه شب و روز کار می‌کند، اما ماجرا به همین جا ختم نمی‌شود. این دو نیمه هم‌شهری‌ها راه هم به درسر انداخته‌اند و مردم نمی‌دانند با این دو شقه چه کنند. درست وقتی که پای عشق به میان می‌آید این دو نیمه رودرروی هم قرار می‌گیرند و رقابتی سخت درمی‌گیرند. رویارویی خیر و شر با چاشنی طنز در این داستان شاهکار ایتالو کالوینو نویسنده بزرگ ایتالیایی است. در معرفی نویسنده کتاب می‌خوانیم: ایتالو کالوینو (۱۹۲۳-۱۹۸۵) یکی از مشهورترین نویسندگان ایتالیایی قرن بیستم است. او در کوبا متولد شد اما از پنج‌سالگی به ایتالیا رفت و بیشتر عمرش را در آنجا به سر برد. او از نوشته‌های بسیاری در زمینه ادبیات داستانی و غیر داستانی

متنشر شده است. کالوینو فارغ‌التحصیل ادبیات از دانشگاه تورین است و سبک نویسندگی‌اش بیشتر حال و هوای پست‌مدرن دارد. کالوینو اردیبهشت سال ۱۹۵۳ سفری به ایران داشت و در این سفر از شیراز، اصفهان و یزد دیدن کرد. تخت جمشید، نقش رستم، آتشکده زردشتیان و کوچ عشایر قشقایی را دیدی هنرمندانه و ژرف نگریست و روایت کرد. آن سفر به نام «ایران» منتشر خواهد شد. کالوینو نویسنده‌ای است که با تخیلی شگفت، طنزی گزنده و دانشی گسترده، دنیایی تازه در ادبیات جهان پدید آورد. نوآوری‌های ممتاز و آفرینش‌های بی‌همتایش او را در شمار سراسرآمدان و بنیان‌گذاران ادبیات پست‌مدرن جهان جای داد. او با هجوی تلخ، به مدد تخیل یگانه‌اش، داستان‌هایی آفرید پررزم و زار؛ آمیژی از سیاهی و روشنی، نور و سایه، شب و روز، ساده و دشوار. داستان‌هایش آمیخته‌ای است از واقعیت و خیال، طنز و تراژدی، درون و برون، گذشته و حال، کهنه و نو، رویا و تجربه. او بسا بهره‌گیری از گذشته و فولکلور غنی ایتالیا، پلی به حال می‌سازد و رنگین‌کمانی بدیع در آسمان ادب می‌آفریند. در داستان‌هایش، با طنزی شیرین، لبخندی تلخ بر لب می‌نشانند. کالوینو عناصر و معیار اصلی ادبیات و داستان را چنین برمی‌شمارد: زیبایی و سبکی روش، چالاکي، درستی و دقت، روشنی، پیچیدگی و

چندگانگی، و در نهایت هماهنگی و سازگاری. «ویگنت دونیم شده» داستان رویارویی داد و بیداد، خیر و شر، شادی و غم، حق و ناحق و نیکی و بدی است. داستان نبرد بی‌امان انسان است. گویی در هر لحظه آدمی درگیر گزینشی است در دوراهی راه‌ها و اهریمن، یزدان و شیطان. این کتاب قصه پرغصه انسان است. نمادی است از عشق و صلح، نمود مهر و کین، پاکي و پلشتی، زیبایی و زشتی، دوستی و دشمنی، آزادی و بردگی و شادی و غم. این کتاب بر پایه متن کامل از زبان ایتالیایی، با رعایت کپی‌رایت منتشر شده است.

0902 299 2099 | Hany_tahrir

آدرس: مرکز خرید آرین، طبقه اول، غرفه ۴۱

سیمیا

پربنت

فتوکپا

منگه

هانی